

J. V. STALIN

TOVERI LENIN LEPÄMÄSSÄ

HUOMIOITA

Minun nähdäkseni ei olisi kirjoitettava „toveri Leninistä lepäämässä” nyt, kun lepo on päättymässä ja toveri Lenin palaa pian työhön. Sitä paitsi minulla on niin paljon vaikutelmia ja ne ovat niin arvokkaita, ettei ole oikein tarkoituksenmukaista kirjoittaa niistä lyhyen kirjoitelman muodossa, niinkuin „Pravdan” toimitus vaatii. Mutta täytyy kuitenkin kirjoittaa, sillä toimitus vaatii itsepintaisesti.

Olen joutunut tapaamaan rintamalla vanhoja sotilaita, jotka vietettyään muutamia „ympyriäisiä” vuorokausia herkeämättömissä taisteluissa ilman lepoa ja unta, palasivat sitten taistelusta varjojen kaltaisina, kaatuilivat kuin viikatteen niittäminä ja nukuttuaan „kaikki kahdeksantoista tuntia yhtämittaa” nousivat levon jälkeen virkeinä uusiin taisteluihin, joita ilman he „eivät voi elää”. Ensimmäisen kohtauksemme aikana heinäkuussa, puolitoista kuukautta kestäneen väliajan jälkeen toveri Lenin teki minuun juuri sellaisen vanhan sotilaan vaikutuksen, joka on ehtinyt levähtää uuvuttavien herkeämättömien taistelujen jälkeen ja virkistynyt levon jälkeen. Hän oli pirteä ja elpynyt, mutta väsymyksen ja liikaräsituksen jäljet tuntuivat.

— „Minä en saa lukea sanomalehtiä,— huomauttaa toveri Lenin pilkallisesti,— en saa puhua politiikasta, minä kaarran huolellisesti jokaisen pöydälle jätetyn paperipalasen peläten, ettei se vain olisi sanomalehti ja ettei siitä tulisi kurinrikkomusta”.

Minä nauran ääneen ja ylistän taivaaseen asti toveri Leninin tottelevaisuutta. Samalla teemme pilaa lääkäreistä, jotka eivät voi käsittää sitä, että ammattipoliitikot, saadessaan tavata toisiaan, eivät voi olla puhumatta politiikasta.

Hämmästyttävää on toveri Leninin kiihkeä halu tehdä kysymyksiä ja into, hillitön into päästä työhön. Näkyy, että hän suorastaan janoaa tietoja. Eserrien oikeusjuttu, Genua ja Haag, satotoiveet, teollisuus ja raha-asiat — kaikki nuo kysymykset vilisevät toinen toisensa jälkeen. Hän ei kiiruhda lausumaan

mielipidettään, vaan valittaa, että on jäänyt jälkeen tapahtumista. Enimmäkseen hän kyselee ja painaa mieleensä. Hän vilkastuu kovin saadessaan tietää, että satotoiveet ovat hyvät.

Kokonaan toisenlaisen kuvan sain kuukauden kuluttua. Tällä kertaa on toveri Lenin kirja- ja sanomalehtipinkkojen keskellä (hänelle on annettu lupa lueskella ja puhua politiikasta rajoituksitta). Ei ole enää jälkeäkään väsymyksestä eikä liikarosituksesta. Ei ole merkkejäkään hermostuneesta työstä — jano on mennyt ohi. Levollisuus ja varmuus ovat palautuneet häneen täydellisesti. Meidän entinen Leninimme, joka katsoo veikeästi keskustelukumppaniinsa silmää siristäen...

Niinpä keskustelummekin on tällä kertaa luonteeltaan vilkaampaa.

Sisäinen tilanne... Sato... Teollisuuden tila... Ruflan kurssi... Budjetti...

— „Tilanne on vaikea. Mutta kaikkein raskaimmat päivät ovat ohi. Sato auttaa asiaa perinpohjin. Teollisuuden ja rahan tilan paraneminen on koittava sadon jälkeen. Kysymys on nyt siitä, että valtio vapautettaisiin tarpeettomista meroista supistamalla virastojamme ja laitoksiamme ja parantamalla niitä laadullisesti. Tässä asiassa tarvitaan erikoista lujuttua, ja silloin selviydymme, selviydymme varmasti”.

Ulkoinen tilanne... Entente... Ranskan menettely... Englanti ja Saksa... Amerikan osuus...

— „Ne ovat ahneita ja vihaavat syvästi toisiaan. Niillä syntyy tappelu keskenään. Meidän ei tarvitse kiirehtiä. Meidän tiemme on oikea: me kannatamme rauhaa ja sovintoa, mutta vastustamme orjuutta ja orjuuttavia sovinnonehtoja. Peräsinä on pidettävä lujasti käsissä ja kuljettava omaa tietämme antamatta enempää imartelun kuin pelottelunkaan vaikuttaa itseemme”.

Eserrät ja menševikit, heidän raivokas agitaationsa Neuvosto-Venäjästä vastaan...

— „Niin, he ovat asettaneet päämääräkseen Neuvosto-Venäjän häpäisemisen. He helpottavat imperialistien taistelua Neuvosto-Venäjästä vastaan. He ovat juuttuneet kapitalismin liejuun ja luisuvat kuiluun. Rämpikööt siellä. Työväenluokalle ovat he jo aikoja sitten olleet vainajia”.

Valkoinen sanomalehdistö... Emigrantit... Mahdottomat jutut Leninin kuolemasta yksityiskohtaisine kuvauksineen...

Toveri Lenin hymyilee ja huomauttaa: „Valehdelkoot ja lohdutelkoot itseään, ei pidä riistää kuolevilta viimeistä lohdutusta”.

Syyskuun 15 päivänä 1922.

